

בְּקוֹר
רֵאשׁוֹן
בִּכְתֵּל

כתבה: תמר זקס

”שִׁמְאֵל, יָמִין, שִׁמְאֵל... שִׁמְאֵל, יָמִין, שִׁמְאֵל...” לַחֵשׁ שְׁלֵמָה לְעֶצְמוֹ, וּבְעֵט בְּאַבְנִים
הַקְטָנוֹת שֶׁנִּקְרוּ בְּדַרְכּוֹ.
מִימֵינוּ צָעְדוּ אָבִיו וְאָחִיו הַגָּדוֹל מְרֻדְכִי, לְשִׁמְאֵלוֹ הַתְּנַשְׂאָה גְבוּהָה וְחִזְקָה חוֹמַת
הָעִיר הָעֲתִיקָה.

אֶתְמוֹל עוֹד הָיָה שְׁלֵמָה בְּכַפֵּר חֲסִידִים, טַפְּסֵם עַל הָעֵצִים, עֶזֶר לְאִמָּא לְאִפּוֹת פְּתוֹת וְלִחְלָב
אֶת הַפְּרוֹת בְּרֶפֶת, וְהַיּוֹם הוּא כָּאֵן בִּירוּשָׁלַיִם, צוֹעֵד עִם אָבִא וּמְרֻדְכִי אֶל הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי.

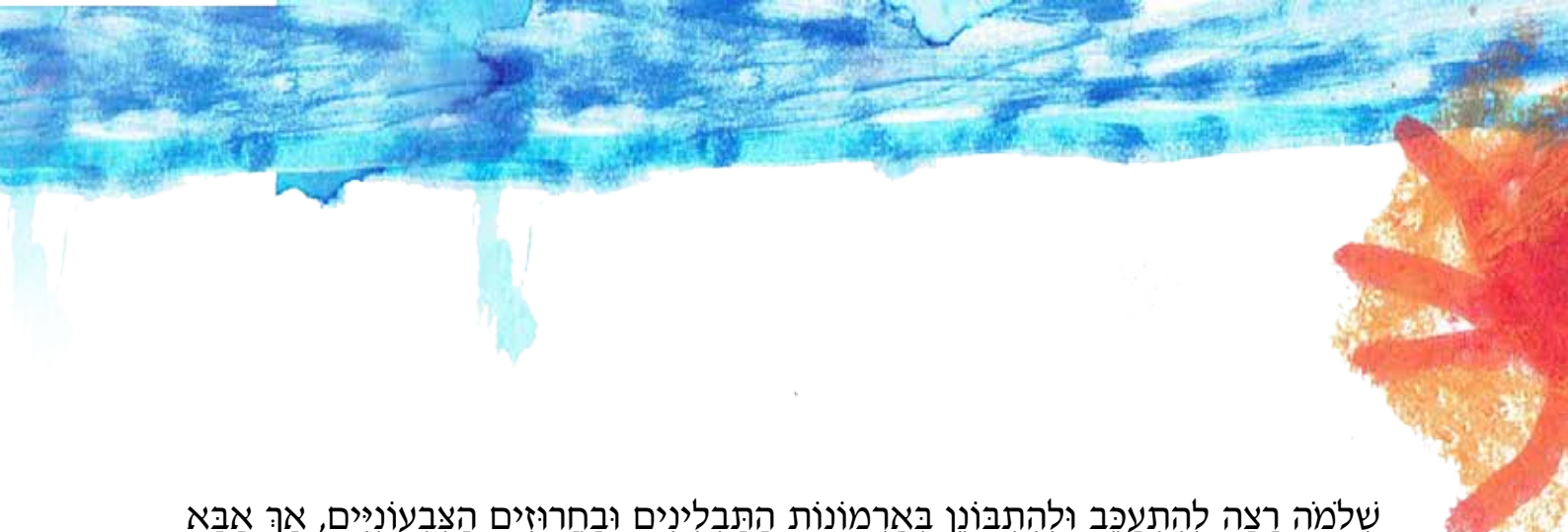
”בּוֹאוּ מִכָּאֵן,” סִמֵּן לָהֶם אָבִא אֶת הַדֶּרֶךְ בֵּין הַסַּמְטָאוֹת הַצְּרוֹת.
”שִׁמְאֵל, יָמִין, שִׁמְאֵל... שִׁמְאֵל, יָמִין, שִׁמְאֵל...” הַמְּשִׁיךְ שְׁלֵמָה אֶת קֶצֶב הַהֲלִיכָה
בְּלִבּוֹ. הַרִים אָבֵן עֲגֵלָה וְהַכְּנִיס אוֹתָהּ לְכִיסוֹ.

כְּשֶׁנִּכְנְסוּ אֶל הַשּׁוּק בְּעִיר הָעֲתִיקָה הַבֵּיט שְׁלֵמָה בְּעוֹבְרִים וְשָׁבִים וּבַחֲנִיּוֹת הַמְּלֵאוֹת
בְּקוֹנִים. מַעוֹלָם לִפְנֵי כֵן לֹא רָאָה כָּל כֹּף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים בְּמַקּוֹם אֶחָד.

מַעַל רָאִשֵׁיהֶם הַתְּנוּכָפוּ צְעִיפִים סִסְגוֹנִיִּים, שְׁלֵמָה קִפֵּץ לְעִבְרָם וְנִסָּה לְגַעַת בָּהֶם, אָךְ
הוּא לֹא הִצְלִיחַ לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם. הַצְעִיפִים לְטַכּוּ אֶת רֵאשׁוֹ וְדַגְדְּגוּ אֶת אָפוֹ.

בְּהַמְּשִׁיךְ הַרְחוֹב רָאָה שְׁלֵמָה בְּחוֹר צְעִיר עֲטוּף בְּטִלִּית מְמַהֵר לְדַרְכּוֹ. גְּבֵרַת בְּשִׁמְלָה
מְפֹסֶפֶסֶת בְּחָרָה תְּפוּחִים אֲדָמִים בַּחֲנוֹת הַיְרֻקוֹת.

שְׁלֹמֹה רָצָה לְהִתְעַבֵּב וּלְהִתְבַּוֵּן בְּאַרְמוֹנוֹת הַתְּבַלְיָנִים וּבְחֲרוּזִים הַצְּבָעוֹנִיִּים, אָךְ אָבֹא
הַמְּשִׁיךְ קָדִימָה בְּצַעֲדִים גְּדוֹלִים.

”מִתִּי כִּבֵּר נִגִיעַ?” שָׁאַל שְׁלֹמֹה וְעֵינָיו מְחַפְּשׂוֹת אֲבָנִים נוֹסָפוֹת.
”הִנֵּה אֲנִי מִגִּיעִים!” אָמַר אָבֹא בְּהִתְרַגְּשׁוֹת גְּדוֹלָה. שְׁלֹמֹה הָרִים אֶת עֵינָיו וְרָאָה
אֶת הַכֶּתֶל הַמְּעֻרְבִי לְפָנָיו.

”אֲנִי עוֹמֵד לִיד הַכֶּתֶל...” הִתְרַגַּשׁ שְׁלֹמֹה, ”אֲנִי עוֹמֵד קְרוֹב כֹּל כֶּךָ לְמָקוֹם בּוֹ עֹמֵד
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ!” הִבִּיט שְׁלֹמֹה בְּאֲבָנִים הַגְּדוֹלוֹת, בְּאָבֹא וּבְסִדוֹר הַתְּכֵלֶה שֶׁבִּידוֹ.
אָבֹא חִיךְ אֵלָיו בְּעֵינָיו אוֹהֲבוֹת, פָּתַח אֶת הַסִּדוֹר, קָרַב אוֹתוֹ אֶל מְרֻדְכִי וְאֶל שְׁלֹמֹה
וּשְׁלֹשְׁתָּם הִצְטַרְפוּ לְתַפְלַת שְׁחָרִית שֶׁהִחֲלָה בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה. ”מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ, מֶלֶךְ
חַי וְקַיִם, שֶׁהִחְזַרְתָּ בִּי נִשְׁמָתִי...”

לְאַחַר הַתְּכֵלֶה זָרַז אָבֹא אֶת שְׁלֹמֹה וּמְרֻדְכִי,
”אִמָּא מְחַכָּה לָנוּ,” הִסְבִּיר, ”אֲנִי חִיָּבִים
לְחַזֵּר.” שְׁלֹמֹה שָׁמַע אֶת דְּבָרָיו שֶׁל אָבֹא אָךְ
לֹא הִקְשִׁיב, רָגְלָיו כְּמוֹ מֵאֲנוּ לְעֻזֵב אֶת הַכֶּתֶל.

”בְּעֻזְרַת ה', תִּזְכֶּה לְהִגִּיעַ אֶל הַכֶּתֶל
וּלְהִתְפַּלֵּל כָּאֵן פְּעָמִים נוֹסָפוֹת,” הַמְּשִׁיךְ
אָבֹא וְטַפַּח עַל שִׁכְמוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה.

